

Maaneder efter Terminen, før Sagen er ordnet. De forudgaaende Prioriteter ville jo almindeligvis være oplygte til Udbetaling, og saa skal Saantageren jo skaffe Penge til Udbetalingen af de gamle Laan, inden han har faaet det nye udbetalt, og dette er ikke let, mange Gange helt umuligt. Jeg tror derfor, at det er en ikke helt uæsentlig Sag, om der blev sat en Tidsfrist for, hvor lang Tid der maatte hengaa paa Herredskontorerne, inden Pantebogsattester skulle være udliveredede, efter at de vare forlangte, og ligeledes for Expeditionen af Papirer, der vare indsendte til Thinglæsning. Jeg tror, at det vilde være et væsentligt Skridt i Retning af at hjælpe Folk med paa billigst mulig Maade at faae deres Laanefager ordnede. Det har efter min Mening ikke saa meget at sige, om Tiden bliver sat 8 eller 14 Dage længere eller kortere, naar der blot bliver sat en Grændse, thi i saa Fald kunne baade Saantagerne og Saantagerne i Forveien indrette sig paa at komme tidsnok, og dette er af stor Betydning. Jeg har ikke tænkt mig, at det skulde volde uoverstigelige Hindringer at sætte en saadan Tidsfrist for Herredskontorerne, eller at dette til sine Tider vilde fremkalde uoverkommeligt Arbeide for disse. Det Arbeide, der er forbundet med Udstedelsen af Pantebogsattester, er i Reglen kun at flaa efter i Panteprotokollerne og tage nogle faa Liniers Udskrift, og om Thinglæsning gjælder noget Lignende. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at disse Tidsfrister skulde kunne fremkalde uoverkommeligt Arbeide, naar de da ikke blive gjorte altfor korte, og særlig ikke, naar det blev bestemt, at Betingelsen for, at Fristerne kom til Anvendelse, var, at man medsendte bekræftede Gjenparter af de Dokumenter, der indleveredes til Thinglæsning. Jeg skal med disse Ord henlede den paagjældende Ministers og det høie Things Opmærksomhed paa Sagen og særlig henstille til det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat om denne Sag, om der ikke skulde kunne gjøres Noget i denne Retning enten i Forbindelse med de foreliggende Forslag eller ved et selvstændigt Forslag. — Da jeg nu en Gang har Ordet, skal jeg endnu gjøre et Par Bemærkninger om det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) udtalte i Gaar, at naar der var Tale om, at Skatterne skulde nedsættes med et saadant Beløb, som omhandlet i det foreliggende Forslag, saa var det ikke rigtigt at nedsætte netop denne Skat; thi der var andre Skatter, der var mere Trang til at faae nedsat, og hvorved man i større Grad vilde komme de Ubemidlede og

de mindre Bemidlede i Samfundet til Hjælp. Det er jo ogsaa sikkert disse Klasser, man maa stille sig for. Om dette forholder sig rigtigt eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, thi dertil er jeg ikke tilstrækkeligt inde i disse Forhold og har ikke tænkt tilstrækkeligt over dem; jeg tør derfor ikke bestemt benægte Rigtigheden deraf. Men dog vil jeg sige, at denne Stat ikke paa mig gjør Indryk af at være en særlig billig og retfærdig Stat, idet det her er dem, som faae et Laan, der skulle betale en Afgift til Statskassen, medens de, som laane ud, Intet skulle betale. Det er dog Noget, jeg ikke skal komme nærmere ind paa nu.

B. Holm: Jeg fortaar ikke den stærke Modstand, som den ærede Finanzminister gjør mod dette Lovforslag. Den eneste Grund, jeg kan finde herfor, er den, at han vistnok lægger langt Mere ind i dette Forslag, end der egentlig ligger deri. Sagen er jo simpelthen den, at dette Forslag kun handler om Ophævelse af en bestemt Skat for en Tid, men slet ikke for bestandig. Grunden til, at jeg tror, at dette er det Sidste, den ærede Finanzminister særlig har for Øie, er nogle Ytringer, der faldt fra ham i hans Foredrag nu for nylig, idet han nemlig jagde, at der var andre Klasser i Samfundet, der trængte ligesaa haardt som Landbrugere, og at der, dersom man ophævede denne Skat, ogsaa vilde komme Forlangender fra anden Side om ligesaa stor Lettelse. Saadanne Udtalelser kunde være paa deres Plads, dersom man forlangte disse Skatter ophævede for bestandig, men dersom man kun ophæver dem midlertidig, fordi Tid og Omstændigheder give Anledning dertil, saa forekomme disse Udtalelser mig ikke at have Noget paa sig. Det her foreliggende Spørgsmaal maatte næsten nødvendig komme af sig selv. Alle vegne i Landbrugsforeninger diskuteres man dette Spørgsmaal, og jeg tør sige, at det ikke er Husmændene alene herhjemme, der trænge, heller ikke Gaardmændene alene, nei, gjennemgaaende tør man maaste nok sige, at det er Proprietarerne, der trænge mest, idet en hel Del af dem have kjøbt deres Gaarde til saadanne Tider, at det nu næsten er en Umulighed for dem at klare sig med de høie Procenter, de have at svare. De kunne saamænd faae nok at gjøre med alle de andre Omkostninger, selv om de blive fritagne for Stempelafgift og Thinglæsningsgebyr. De skulle jo have ny Taxation osv. osv. Der er mange Ting og Omkostninger forbundne med saadanne Konverteringer, og end ydermere ere de Fleste af